

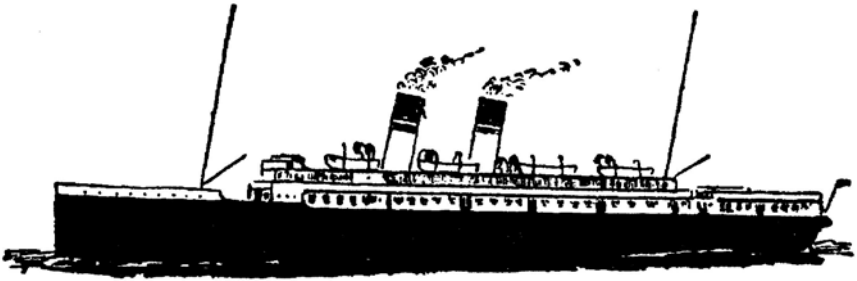
Klasszikusok fiataloknak

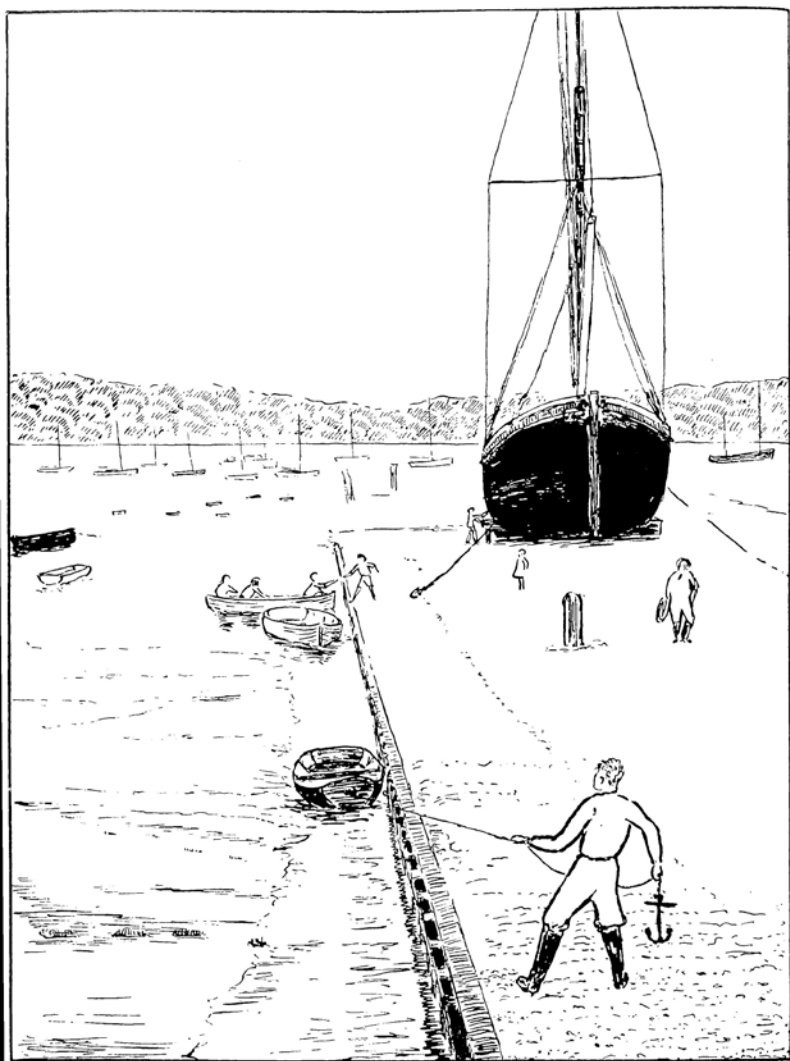
Arthur Ransome

FECSKÉK ÉS FRUSKÁK

**NEM AKARTUNK
TENGERRE SZÁLLNI**

Ciceró Könyvstúdió

ÉRKEZÉS A SÓLYÁHOZ

Első fejezet

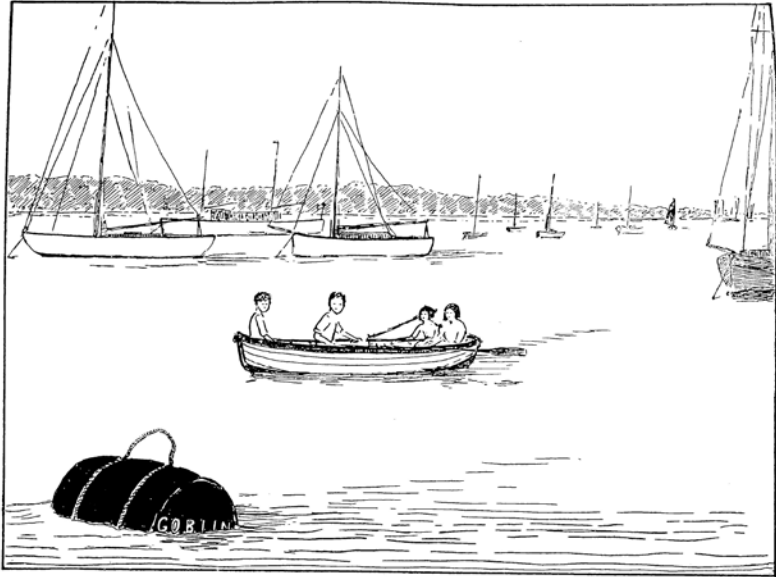
A CSATHUROK

John az evezőknél ült, Roger elöl az orrban, Susan és Titty pedig egymás mellett a kölcsönkapott segédcsónak, egy dingi farában. A folyó mindenestül új volt számukra. Tegnap este jöttek le első alkalommal a partig futó árnyas, zöld ösvényen, hogy megcsodálják a jachtok seregét, a barna vitorlás, behemót bárkákat és az Ipswich irányába húzó vagy a tenger felé ereszkedő gőzhajókat. Az elmúlt éjjel aludtak első ízben a Fészek-lakban, és ma reggel ébredtek először arra a derűs látványra – Powell kisasszony kúszórózsái közt kitekintve –, hogy majdnem mindenki viharcsizmában jár, és hogy a száraz-földdel – nem úgy a vízzel – látszólag a kutya se törődik.

A reggelt azzal töltötték, hogy figyelték, mint öleli körül a dagály a sólyára felfeküdt bárkákat, és irigyen lesték a lehorgonyzott jachtokhoz özönlő vagy azoktól a part felé tartó embereket. Délután aztán került nekik is egy vén segédcsónak, amivel végre vízre szállhattak, s komótos evezés közben gyönyörködtek a kikötőben ringatózó jachtokban.

A vízszint süllyedni kezdett. Végignézték, hogyan hagyja az apály egyik csónakot a másik után – no nem egészen cserben, vélte Roger – megfenekleni a csillogó iszapon. A sólyánál emberek szorgoskodtak kaparóvasakkal és kátránykenő kefékkel egy bárka körül, amely napközben még a vízen lebegett. A folyó túlsó partján, a fák mögött hatot ütött egy toronyóra. Az egyébként széles folyó szinte keskenynek tűnt a csupaszon maradt iszappadkák között, de azért egy Ipswichből jövő, dohogó vontatóhajó meghimbálta a lehorgonyzott jachtokat.

A LEHORGONYZOTT JACHTOK KÖZT

- Akár a tengeren – szólalt meg Titty.
- Az áldóját! Bár ott lennének! – sóvárgott Roger. – Ti melyik hajót szeretnétek?
- Azt a nagy fehérét – mutatta Susan.
- Nézd csak meg, milyen hosszú a farrésze! – figyelmeztette John.
- Én jobban szeretnék egy tükrös kiképzésűt, mint amilyen a rakparti hosszú csónakoknak van. Apa szerint azok kétszer olyan jók tengeri útra.
- Mit szóltok a kékhez? – kérdezte Titty.
- Tűrhető – felelte John.
- Pompás horgonyfelhúzó csörlő van az előfedélzetén – állapította meg Roger. – Kíváncsi lennék, van-e motorja.
- A vitorla az igazi! – figyelmeztette Titty.

– Jól van, tudom – fúj Roger –, azért betyár jól jön néha egy motor.

John kissé erősebben evezett, hogy haladjon az árral szemben.

– Most például – jegyezte meg Roger – roppant örülnétek, ha nekünk is lenne, mi?

Erre nem volt mit szólni.

– Mi van arra a bójára írva? – kérdezte Titty.

John hátrapillantott, és még erősebben húzta az evezőket, hogy megnézze. Közel hozzájuk egy fekete horgonybója ringatózott a hullámokon, rajta zöld betűk.

– *Kobold* – olvasta Roger. – Fura név egy hajónak. Jó lenne tudni, merre jár.

– Ott jön egy hajó felfelé – intett John –, de lehet, hogy Ipswichbe igyekeznek...

– Csuda szép a vitorlája! – álmélkodott Titty.

Piros vitorlás, fehér kis kutter közeledett a kikötött csónakok felé. Valaki az előfedélzetén buzgólkodott. A gyerekek látták, amint a piros fővitorla nagy redőkben omlik le a magasból a kabin tetejére.

– Nincs senki a kormánynál! – képedt el John.

– Hijnye! – jött tűzbe Roger. – Egészen egyedül van?

– Most visszament – izgult Titty. – Nyílegyenest felénk tart.

– Fogadok, ez az ő bójája – mondta Roger.

– Vigyázz, John! – kiabált Susan. – Útban vagyunk!

John elhúzódott a bójától, s miközben finom csapásokkal hajtotta magát a sodrás ellenében, erősen figyelt. A kis kutter sebessége egyre csökkent. A tarcsvitorla és a fővitorla már lent volt. Csak az orrvitorla húzott kint az orrsudár hegyében. Valóban látszott, hogy senki sincs a fedélzeten a nagydarab fiatalemberen kívül, akinek olyan széles volt a válla, hogy rá nem jön senki emberfia, ha az arcát nem látja, hogy csak most érettségizett, és leendő egyetemista. Az ifjú ember állt, egyik térdével tartotta a kormányrudat, s le nem vette szemét a közelgő bójáról. Néhány méter még hátravolt, amikor hirtelen előrehajolt, majd az oldalfedélzeten előrefutott. Az orrvitorla csapkodott.

A fiú megmarkolta a csákyát, és készenlétben állt, hogy lenyúljon, és elkapja a bóját.

– Mindjárt sikerül – szólalt meg Titty csaknem suttogva.

– Ügyes – bólintott John.

– Jaj! – kapott levegő után Titty. – Nem éri el.

Talán a folyó felől visszavonuló apály erősebbnek bizonyult, mint az ifjú kapitány gondolta. A szél elült. Egy szál orrvitorlával már csak vánszorgott a kis kutter. Amikor pedig az orrvitorla lankadt libegésbe kezdett, a hajó szinte megállt. Abban a minutumban, hogy a fiatalember kinyúlt a csákyával, nem mozdult tovább. A fiú ádázul nyújtózkodott a bója után, de a csákyából épp egy centi hiányzott. Újra nekiveselkedett, és már fél méterrel hibázta el. Sodródott visszafelé.

– Még csak ez hiányzott!

Gyorsan körülnézett. Mindenfelé lehorgonyzott jachtok. Az orrvitorlához kapott, de rögtön látta, hogy nem tudja eléggé felgyorsítani a hajót ahhoz, hogy kikerülje a mögötte álló nagy, fekete csónakot.

– Hé! Ti ott! – kiáltott oda a gyerekeknek. – Legyetek szívesek, kapjátok el ezt a kötelet, és kössétek ahhoz a bójához!

– Igenis, uram! – rikoltott vissza John.

– Ülsz le rögtön, Roger! – parancsolta Susan.

– Húzzátok le a fejeteket! – szólt rájuk John.

Egy felkarikázott kötél repült feléjük a levegőben, s röptében letekeredett. John elcsípte, és a végét odanyújtotta Rogernek. Három gyors evezőcsapással csónakjuk a bója mellett termett, amelynek gyűrű volt a tetején.

– Dugd át rajta! – sürgette John. – Jó sokat, a végét meg add ide!

– Igenis, uram! – sipította Roger. Átolta a kötelet a gyűrűn, és John felé nyújtotta, aki behúzta az evezőket, és hurkot készített a kötélén. Aztán a Rogertől átvett véget átfűzte a hurkon, majd körbetekerte, aztán ismét a hurokba dugta és és egy pillanatra meg nem állva feszesre rántotta.

– Jó szoros – jelentette, és sietősen visszavonult a dingivel, amint a fiatalember lendületesen húzni kezdte befelé a kötelet. A bója egy pillanat alatt az előfedélzetre került, s a fiú húzta tovább a nedves, vastag hínártól zöld bójakötelet. A fekete csónaktól néhány méterre a *Kobold* abbahagyta a hátrálást. Ismét előrehaladt.

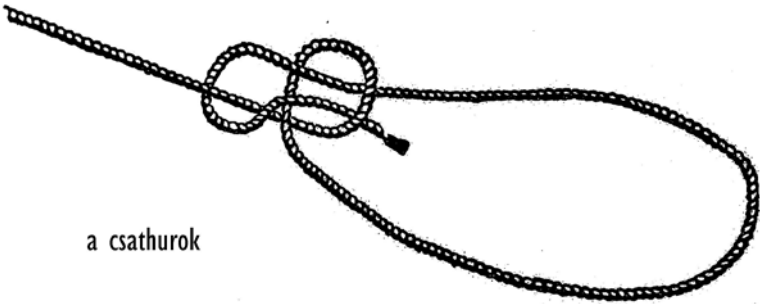
– Csuda erős lehet – bámult Roger.

– Ejha! – kiáltott fel John. – Tükrös a hajófar.

– *Kobold* – betűzte a nevét Titty.

A gyerekek lélegzet-visszafojtva pislogtak. Egy rozsdás lánc vége bukkant ki a vízből. Az orrtőke fölötti vezetőfülön át kúszott föl a fedélzetre. Egy méter... Két méter... A *Kobold* kapitányának gyorsan járt a keze. Lihegve állt odafönt. Majd lehajolt, és valamit húzni kezdett a lábánál, mire az orrvitorla, mint egy roló, feltekeredett. A fiatalember ismét kiegyenesedett, körülhordozta tekintetét a hajón, aztán lenézett a dingiben ülő négy gyerekre.

– Egy hajszálon múlt – jegyezte meg csöndes mosollyal. – Igazán derekasan dolgoztatok. *Téged* meg ki tanított meg a csathurokra?

a csathurok

– Apa – felelte John.

– A hadiflottánál van – dicsekedett Roger.

– Szerencsémre – bólogatott a *Kobold* kapitánya. – Szép kis slamasztikába kerültem volna, ha ti elszúrtok valamit.

Majd oldalra kinyúlva a vízbe mártott egy nyeles felmosópamacsot, beletörölte az iszapos horgonylánctól fekete kezét, és nekilátott

a takarításnak. John lankadatlanul evezgetve szorosan a hajó mellett maradt. Megbabonázva figyeltek mind a négyen. Úgy érezték, mintha ők tértek volna haza a tengerről. Kíváncsian lesték, ahogy a *Kobold* gazdája rögzíti a kormányt, majd ismét előrekapaszkodva csinos hurkába göngyöli a tarcsvitorlát, bedobja a bűvőlyukon, és utánamászik. Tátott szájjal figyelték, ahogy újra előbukkan, nem a bűvónyíláson át, hanem a kormányállásban, és maga után húzva egy akkora vitorlarúdtartót, mint valami irdatlan faolló. Kinyitotta, és a hátsó fedélzetre állította. Épp útban volt előre, hogy leereszse a vitorlarudat, amikor a támasztóvilla összecsukszott. Visszajött, és újra felállította.

– Fölmenjek megtartani? – érdeklődött John, leplezni igyekezően a hangjában bujkáló mohóságot.

– Az bizony jó lenne. – Van a csónakotokon ütközőkötél? Vigyázatok a lakkozásra!

John óvatosan, nehogy nekiütődjön, a kutter mellé kormányozta a segédcsónakot. Roger és Susan a *Kobold* szélébe fogódzkodott, míg John átlendült a fedélzetre.

– Jól van – bólintott a kapitány. – Hátral hagyhatod, csak össze ne akadjon a *Krampuszal*.

– Így hívják az ő segédcsónakját – nézett Titty a *Kobold* után vontatott aprócska, fekete dingire.

– Azért *Krampusz*, mert fekete – susogta Roger –, vagy azért fekete, mert *Krampusz*?

John a támasztóvillát tartotta a kormányállásban. Az árbóc tövében álló ifjú kapitány lassan eresztette lefelé a vitorlarudat, John pedig a villák közé terelte.

– Szólj, ha mehet – intett a kapitány.

– Most! – kiáltott John.

A vitorlarúd vége még tizenöt centit sülyedt a helyére, John pedig beszedte, majd rögzítette a fővitorla laza behúzó kötelét, miközben a kapitány elindult a far felé.

– Nocsak! – vetette oda. – Nemcsak a padlizáshoz értesz?

– Csak kis csónakban vitorláztunk eddig – pironkodott John –, mármint magunkban.

– Hozd az összehúzószálakat! A jobb oldali farládából... Ott a kezdednél.

John megtalálta a széles, csíkos szalagnak látszó összehúzószál-köteget. Fellépett a kapitány mellé a kabin tetejére, és együtt húzták, cibálták lefelé a terjedelmes, bíborszínű vásznat.

– Fogd ezt egy pillanatra! Tartsd, amíg kisimítom azt a redőt! Ezt húzd, ahogy csak bírod!

Lassanként a fővitorla takarosán összehajtogatva fölfeküdt a rúdra. Az összehúzószálakat, ügyesen eligazítva, mind szorosan lekötötték.

– Húha! Ez az utolsó összehúzószál? Lennie kell még egynek.

– Ez az? – szólt egy izgatott hang a kormányállás felől. Roger ácsorgott az egyik ülésen, kezében a hiányzó összehúzószál. Mellette állt Titty, sőt Susan is, aki aggályoskodott ugyan, de nem bírt megmaradni a csónakban. Sose tudni, Roger mire készül, jobbnak látta hát, ha követi.

– Hát ti hogy a csudába kerültök a fedélzetre? – pattogott John. – Ugye nem baj? – tette hozzá a kutter kapitánya felé fordulva.

– Ő mondta, hogy hagyjuk hátul a dingit – védekezett Roger.

– Hát otthagytuk.

– Sok jó ember kis helyen is elfér, így jobban szórakozunk – mosolygott a kapitány. – Van itt munka mindenkinek. Ott az a sok kötélt a kormányállás aljában, föl kell tekerceselni.

Felerősítette az utolsó összehúzószálakat, és Johnnal a sarkában előrement felmosni az előfedélzetet.

– A kutyafáját! Oda nézzetek! – mutatott lefelé Titty.

Mind letekintettek a kis hajó kajütjébe, az oldalt álló fekhelyek kék matracaira, egy kis asztalra, amelyen madzaggal lefogott térkép hevert, a felgöngyölt takaróra az egyik ágyban, a ködkürtre a másikban, aztán az aprócska hajókonyhával szemközt a kis fehér mosogatóra, melyben mosatlan tányérok, csészék és kanalak tornyosultak,

s a konyha kicsinyke petróleumfűzőjére, melynek egyik lángján finoman gyöngyözött a víz egy fazékban.

– Ide figyeljeteK – szólt hozzájuk Susan –, jobban tennénk, ha nekilátnánk tekerni a köteleket. Igazából nem is volna szabad itt lennünk. Lekéssük a vacsorát!

Egymás után kibogozták a padlón heverő, összegubancolódott köteleket, majd külön-külön feltekerve az egyik ülésre rakták. Eközben John és a kapitány az előfedélzetten buzgólkodott: lezárták a nyílást, karikába tekerték a bójakötelet, marékszámra dobálták ki a zöld hínárt, mártogatták a vízbe a rongyot, és vizet zúdítva a fedélzetre leöblítették az iszapot a horgonyláncról, és kiöblítették a vízlefolyókból. Alig tíz perc múlva senki se hitte volna, hogy a *Kobold* épp csak most futott be a tengerről.

– Mindjárt forr a víz! – kiáltott Susan, aki a kis petróleumtűzhelyet csodálta.

– Zárd el! – szólt vissza a kapitány. – Fordítsd el jobbra a gombot. Nem kell fornia, csak mosogatásra lesz.

Eközben a kabin tetején állva felnyúlt az oldalsó árbócmerevítőkön levő tartókig, majd rögtön vissza is jöttek Johnnal a kormányállásba. Egyiknél egy nagy piros, másiknál egy nagy zöld lámpás.

– Nagyon derék – nézett elégedetten a takaros kötélcsomókra. – Tegyétek a farládákba, ne legyenek útban.

– Oldallámpák? – érdeklődött Roger.

– Igen, csak üresek. Ma reggel égtek ki, de volt már elég fény, nem számított. Be kellett volna vennem őket, de elfelejtettem.

– Az áldóját! – csettintett Roger. – Sötétben vitorlázot?

– Tegnap délután kettőkor indultam Doverből – mondta az ifjú kapitány.

– Egész éjjel úton volt! – ámuldozott Roger. – Hallottátok?

– Teljesen egyedül – szólt megilletődve Titty.

A kapitány megszemlélte a fővitorlát, a felhúzóköteleket és a fedélzetet.

– Megteszi – bólintott. – Most mindjárt elmosogatok. Szabály a hajón, hogy tilos a partra lépni, míg van mosatlan. Aztán pedig...
– ásított egy nagyot, és megdörgölte a szemét – lássuk, mit adnak reggelire az Osztrigában...

– Reggeli-i-i...?!

Susan, Titty és Roger egyszerre kiáltottak fel:

– Hiszen majdnem hét óra! Semmit sem evett egész nap?

– Kekszet – felelte a fiú. – Meg egy termosz forró levest, amit indulás előtt csináltam. Nem gondoltam, hogy ennyi ideig tart az út.

– Majd mi elmosogatunk – intézkedett Susan. – Két percbe sem telik.

– Rajta hát – nyomott el újra egy ásítást a fiatalember. – Nem szoktam kitérni a kedvező ajánlatok elől.

Levonultak a kabinlejáró meredek lépcsőin, egyfelől a dugig rakott mosogató, másfelől a pirinyó konyha petróleumtűzhelye között.

– Ott egy motor! – lelkesedett Roger a lépcső alá kukucsálva.

– Vigyázz, Titty, az arcomra lépsz!

– Bocs – mentegetőzött Titty, aki lefelé jövet Roger homlokát nézte lépcsőnek.

– Húzódj félre – szólt a kapitány –, oda a sarokba, hadd jöjjenek le a többiek is. Majd aztán szemügyre veheted a motort.

– Odaülök mellé – buzgott Roger.

Hamarosan mind lejutottak a kabinba, leültek a fekhelyekre, és kíváncsian pislogtak a kajüt orrában álló két másik ágyra, a könyvespolcra, a barométerre meg az órára, az asztalon kiterített térképre és a HAJÓOKMÁNYOK feliratú jókora borítékra. A *Kobold* gazdája lehajolt a petróleumfűző alatti konyhaszekrényhez, s kivett egy pár törlőruhát. Aztán a fazékból kiöntötte a vizet a mosogatóba, egy pléhdobozból egy kevés mosóport szórt bele, és átadta a helyet Susannak. Utána elrakta a hajóokmányokat, leszedte a térképet az asztról, és helyére fényes, fehér viaszosvásznat terített. Amit Susan elmosogatott, azt leborogatták az asztal egyik felére, majd eltörölték, és átrakták a másik felébe.

- Ti nem vagytok Pin Millbe valósiak – jegyezte meg a fiatalember, s ahogy ott állt, és szemmel tartotta szorgos kis hangyáit, majd beverte fejét a kajüt mennyezetébe.
- Csak tegnap érkeztünk – közölte Roger.
- Sokáig maradtok?
- Még nem tudjuk – mondta Titty –, de talán igen. Apa elé jötünk. Áthelyezték Shotleyba, egész közel ide.
- Hazatérőben van Kínából – szólt közbe John.
- Bármelyik nap megérkezhet – folytatta Susan, és megjegyezte:
- Roger, ez a bögre még nedves!
- Táviratozott – hadarta Roger, és törölt még egyet a bögrén.
- A szárazföldön jön, hogy időt nyerjen.
- Elébe megyünk Harwichba.
- Egymagatokban?
- Á, nem. Anya és Bridget is velünk van. Mindnyájan a Fészeklakban vagyunk.
- Powell kisasszonynál? Biztosabb helyen nem is lehetnétek. Figyeljete csak, hogy is hívnak benneteket? Én Jim Brading vagyok.
- Walker – mutatkozott be John. – Ő Susan, ő Titty. Én John...
- Én pedig Roger – vágott közbe Roger. – Tényleg működik az a motor?
- Meghiszem azt! – bólintott Jim Brading. – De sose használom, csak ha a vitorlával végleg nem boldogulok.
- Aha – hagyta annyiban Roger. Persze Johnnak teljes mértékben igaza van, hogy csak a vitorla az igazi, de az utóbbi fél évben Roger megint a motorok büvökörébe került. Volt egy barátja, akinek máson se járt az esze.
- Titty rászánta magát, hogy föltegyen egy kérdést:
- Állandóan a *Koboldon* lakik?
- Bár tehetném – sóhajtott Jim. – A jövő hónapban Oxfordba kell mennem. De addig itt fogok lakni.
- Pin Millben? – kérdezte Roger.

– Csak a *Koboldon*. Pin Mill a honi kikötője. Itt áll, ha nem vitorlázunk. A bácsikám hétfőn érkezik, és megpróbálunk elhajózni Skóciába. Pin Millből szeret indulni. Ezelőtt délen vitorláztam tíz napig, de a mostani társamnak lejárt a szabadsága.

– Mi volt a legtávolabb, ahová eljutott a *Kobolddal*? – kíváncsiskodott John.

– Bob bácsival levittük Falmouthig meg vissza egy éve.

– Ott vitorlázgattunk apával, amikor szabadságon volt – mesélte John. – De csak nyitott csónakban. Nekünk sose volt olyanunk, amiben aludni is lehet.

– Szeretnék eltölteni egy éjszakát a *Koboldon*? – kérdezte Jim kedvesen.

– De még mennyire! – zengték kórusban.

– Felőlem jöhettek – bólogatott Jim. – Ne! Ne oda! Hagyd csak, majd én elrakom. Minden tányérnak megvan a helye, minden bögrének a maga kampója – mondta, és átnyomakodott a félrekapkodott lábak meg az asztal között.

– Nagyon szívesen jönnénk, ha tehetnénk – mondta Susan. – Jaj, John! A kutyafáját, nézd az órát! Powell kisasszony régen elkészülhetett a vacsorával, mi meg a szavunkat adtuk, hogy nem késünk el.

Jimnek csak széles háta látszott, ahogy rakosgatta az edényeket a mosogató alatti szekrénybe. Majd becsapta az ajtókat, rátolta a rezeszt, és hátrafordult.

– Hát ezzel is megvagyunk – mondta. – Hálás köszönet. Irány a part és a reggeli! Egyébként mit szólnátok hozzá, ha azt mondanám édesanyátoknak, hogy néhány napra legénységre van szükségem? Mindőtöket be tudnám gyömöszölni ide, én meg aludnék a padlón.

– Az áldóját! – kurjantott Roger.

Ám ebben a pillanatban kintről beszédre és evezőcsapásokra lettek figyelmesek.

– Itt lesznek a fedélzeten, asszonyom!

Frank hangja volt. A csónakmesteré, akitől a dingit kölcsönözték.

AZ OSZTRIGA FOGADÓ ÉS A FÉSZEK-LAK

– Ó, a csudába! – jajdult fel Susan. – Anya kijött megkeresni minket.

Mindenki felpattant.

– John! Susan! – Ez édesanyjuk hívó szava volt.

– Ahoj, Roger! – Ez pedig Bridget éles sivitása.

Egy pillanatig anya, Bridget és Frank, a csónakmester elhagyatott-nak hitték a vitorlást, nem számítva a két mögé akasztott csónakot. Aztán egymás után előmászott a kajütből Roger, Jim Brading, Susan, Titty és John.

– Igazán remélem, hogy nem okoztak kellemetlenséget magának – fordult anya a *Kobold* kapitányához. – Tudhatnátok – tette hozzá, korholva a többieket –, hogy nem illik mások hajóján lábatlankodni!

– Nem lábatlankodtunk – szólalt meg Roger. – Még meg is köszönte, nem is egyszer. Sőt felkért minket, hogy legyünk a legénysége.

– Tényleg rengeteget segítettek – véde őket Jim. – Kikötötték a hajómat, el is mosogattak. Én nagyon örültem nekik.

– Őt Jim Bradingnek hívják – karattyolta tovább Roger –, tegnap óta egyfolytában hajózott Dovertől idáig.

– Egymaga! – csipogott közbe Titty.

– Segítség nélkül! – tette hozzá John.

– Akkor bizonyára halálosan kimerült – érvelt anya –, és nem ti négyen hiányoztok neki.

– Jól sikerült az átkelés, uram? – kérdezte Frank.

– Gyenge szélben – felelt Jim. – És erős köd volt a *Sunk* világítóhajónál.

– Semmit sem evett tegnap óta, csak levest és kekszet – vetette közbe Susan.

– Most akar *reggelizni* a vendéglőben – sorolta tovább Titty –, amikor mi már vacsorázni fogunk.

Anya Jimre tekintett. Tetszett neki, amit eddig látott, és nagyon jól tudta, mire ácsingóznak a csemetéi.

– Vár a vacsora – szólt mosolyogva. – Ha ő is akarja, hozzátok magatokkal. Powell kisasszony biztosan többet ad enni, mint amennyit el bíránk fogyasztani.

– Jöjjön velünk! – hívta Titty.

– Kérem! – unszolta Susan.

– Mindnyájan szeretnénk! – erősítette meg John.

– Gondolom, leves is lesz – jelentette ki Roger.

– Igazán kedves tőletek – hálálkodott Jim.

Frank kievezett a partra, hogy Mrs. Walker és Bridget előremehessenek szólni Powell kisasszonynak: vendégük lesz. A többiek lemásztak a dingibe, és utánuk eveztek, majd a csónakot átadták Franknek, aki a sólyánál várta őket. Jim, közvetlenül mögöttük, a *Krampusz*-szal ment ki a partra. Látták, hogy jó magasra kihúzta a sólyán, mert a vízszint ismét emelkedni kezdett. Aztán felsétáltak a sólyán új barátjukkal, akit úgy fogtak közre, mint négy kikötői vontatóhajó egy nagy óceánjárót.